

Max Velthuijs
Zaljubljeni Žabac

KNJIŽNICA MEDVEŠČAK
ZAGREB 3

H2085 9 ✓

M
VELT
2

Žabac je sjedio na obali rijeke.
Čudno se osjećao.
Nije znao je li sretan ili tužan.

Cijeli je tjedan hodao okolo kao u snu.
Što mu je?

Onda je sreo Praščića.

"Hej, Žapče", rekao je Praščić. "Ne izgledaš baš dobro. Što ti je?"

"Ne znam", rekao je Žabac. "Smijao bih se i plakao u isti mah.

I tu mi unutra nešto lupa, bum-bum."

“Možda si se prehladio”, rekao je Praščić.
“Bolje bi bilo da odeš kući, u krevet.”
No Žabac je krenuo dalje. Bio je zabrinut.

Stigao je do Zečeve kuće.
“Zeče”, rekao je, “ne osjećam se baš dobro.”
“Uđi unutra i sjedni malo”, rekao je ljubazno Zec.
“Hajde”, rekao je Zec, “reci mi što ti je.”
“Ponekad mi je vruće, a ponekad hladno”, rekao je Žabac,
“i nešto mi stalno lupa, bum-bum, tu unutra.”
I stavio je ruku na prsa.

Zec je razmišljao, baš kao pravi liječnik. "Razumijem", rekao je. "To ti je srce. I moje lupa."

"Ali moje ponekad lupa brže nego inače", rekao je Žabac. "Lupa jedan-dva, jedan-dva, jedan-dva."

Zec uzme veliku knjigu s police i počne prelistavati. "Aha!" reče.

"Slušaj ovo. Ubrzano lupanje srca, naizmjenice toplo i hladno... to znači da si zaljubljen!"

"Zaljubljen?" iznenadi se Žabac. "Oh! Zaljubljen sam!"

I to mu je bilo toliko drago da je silno skočio, ravno kroz vrata pa u zrak.

Prašćić se uplašio kad je Žabac odjednom pao s neba.
“Čini se da ti je bolje”, rekao je Prašćić.
“Da! Osjećam se sjajno”, rekao je Žabac. “Zaljubljen sam!”
“Pa, to su dobre vijesti. A u koga si zaljubljen?” upita Prašćić.
O tome Žabac nije stigao razmisliti.

“Znam!” rekao je. “Zaljubljen sam u onu zgodnu, krasnu, divnu bijelu patku!”

“To je nemoguće”, rekao je Praščić. “Žabac ne može biti zaljubljen u patku. Ti si zelen, a ona je bijela.”

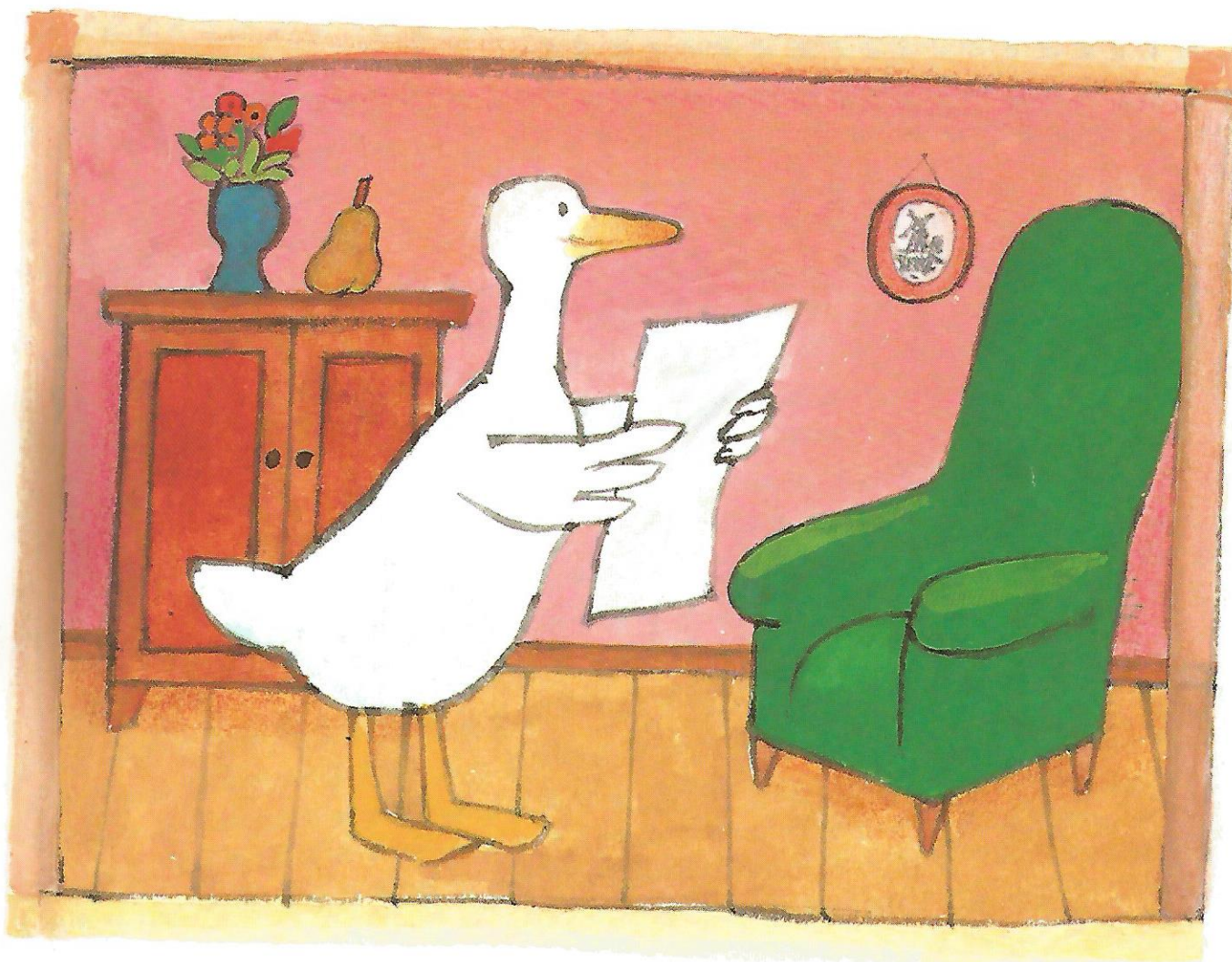
No Žabac nije dopustio da ga to smete.

Nije znao pisati, ali je prekrasno slikao.
Vrativši se kući, naslikao je divnu sliku, crvenom i plavom
bojom, i s mnogo zelene, njegove omiljene boje.

Navečer, kad je pao mrak, izišao je sa svojom slikom i
gurnuo je pod vrata Patkine kuće.
Srce mu je snažno lupalo od uzbuđenja.

Patka se jako iznenadila kad je našla sliku.
“Tko li mi je poslao tako krasnu sliku?” pitala se i objesila
je na zid.

Sljedećega dana Žabac je nabrao kiticu krasnog cvijeća.
Htio ju je dati Patki.
No kad je stigao do njezinih vrata, svladao ga je sram.
Spustio je cvijeće na prag i pobjegao najbrže što je mogao.
I tako je to išlo iz dana u dan.
Žabac jednostavno nije mogao skupiti hrabrosti da progovori.

Patki su se jako sviđali svi ti krasni darovi.
No, tko li ih šalje?

Jadni Žabac!
Više mu se nije jelo, noću nije mogao spavati.
I tako je to trajalo tjednima.

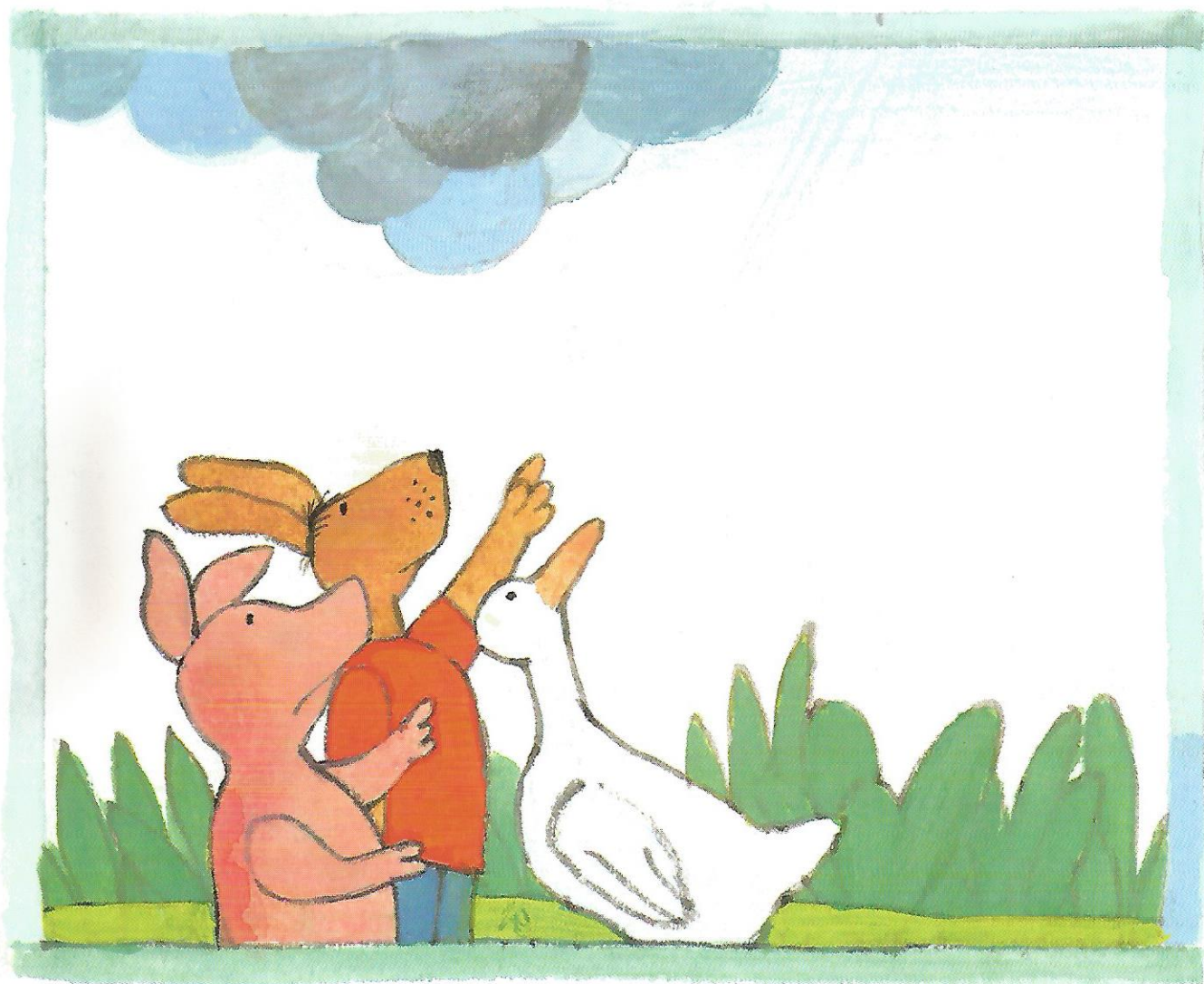
Kako bi mogao pokazati Patki da je voli?

“Moram učiniti nešto što nitko drugi ne može”, zaključio je.

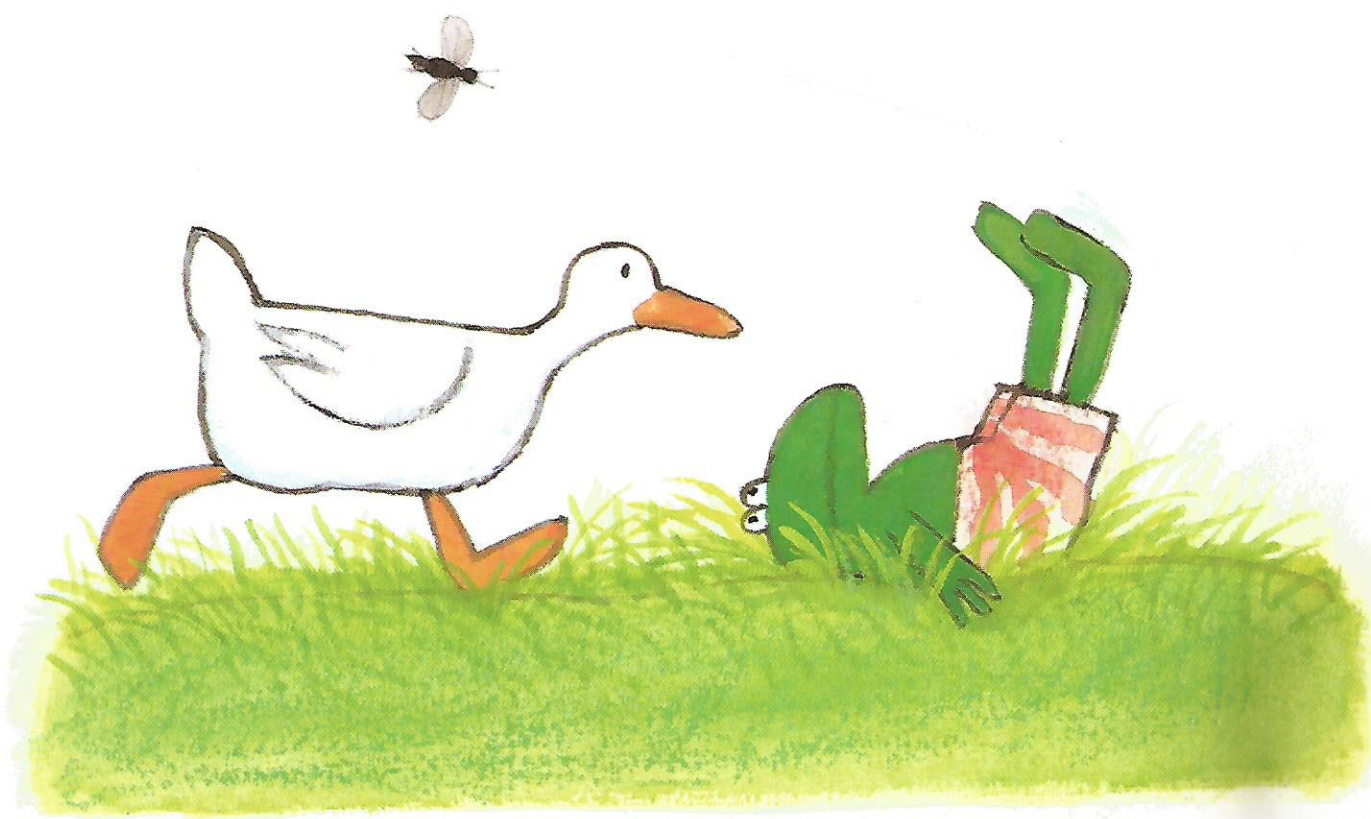
“Moram oboriti svjetski rekord u skoku uvis! Draga će Patka biti vrlo iznenađena, pa će i ona voljeti mene.”

Žabac je odmah počeo vježbati.
Vježbao je skok uvis po cijele dane.
Skakao je sve više i više, sve do oblaka.
Nijedan žabac na svijetu nikada nije toliko visoko skočio.

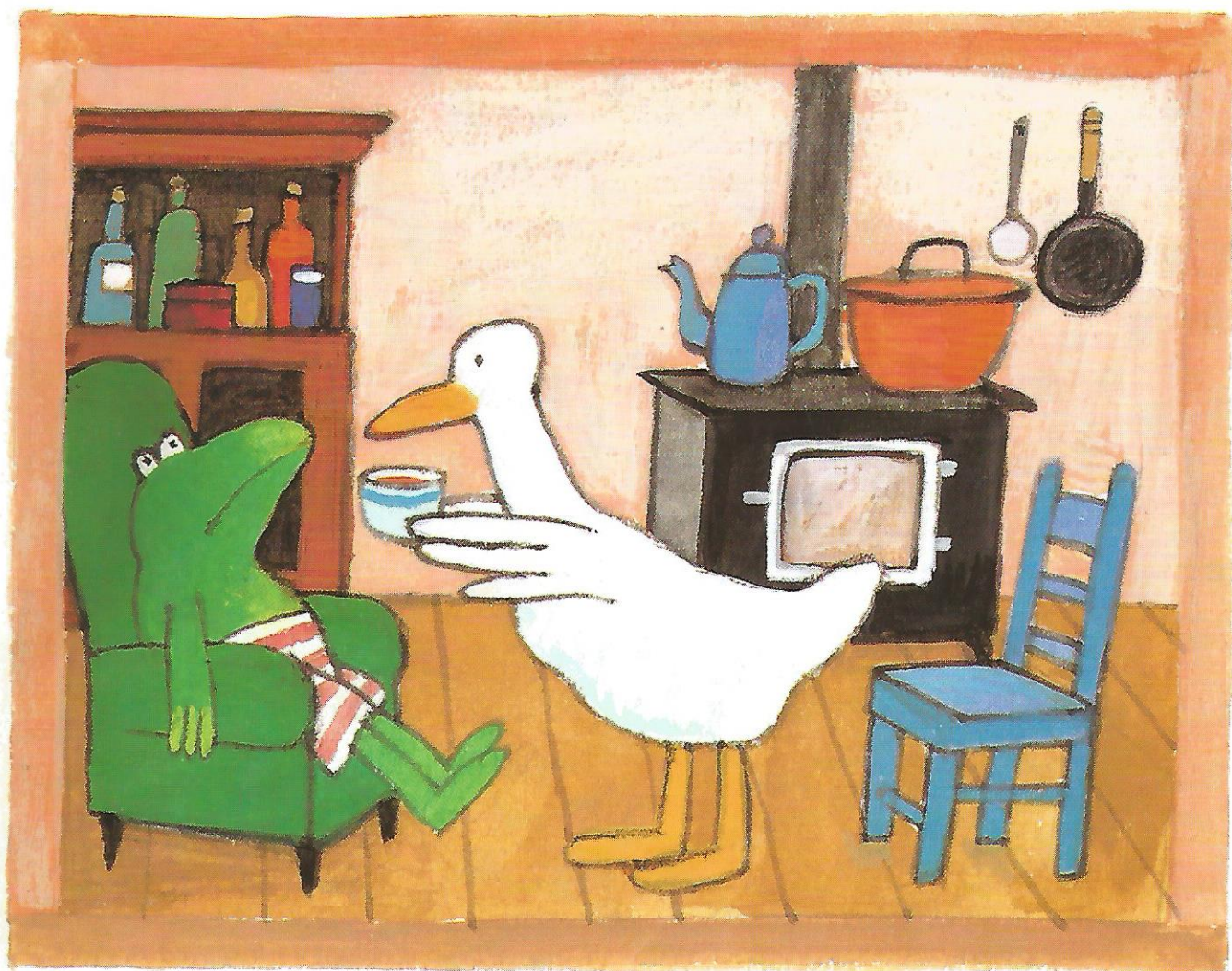

“Što je Žapcu?” pitala je Patka zabrinuto.
“Opasno je tako skakati. Ozlijedit će se.”
I bila je u pravu.

U petak popodne, u dva sata i trinaest minuta, stvari su krenule po zlu. Žabac je izvodio najviši skok u povijesti, kad je izgubio ravnotežu i pao na tlo.

Patka, koja je slučajno tuda prolazila, požurila mu je u pomoć.

Žabac je jedva hodao. Oprezno ga podupirući, Patka ga je povela svojoj kući. Tu ga je nježno i s ljubavlju njegovala.

“Oh, Žapče, mogao si stradati!” rekla je. “Zbilja moraš paziti na sebe. Vrlo si mi drag!”

I tada je napokon Žabac skupio hrabrost.

“I ti si meni draga, draga Patko”, promucalo je. Srce mu je udaralo brže no ikad, a lice mu je oblilo zelenilo.

I od toga dana silno su se voljeli.
Žabac i Patka...
Zeleno i bijelo.
Ljubav ne poznaje granica.